

Pantheon kiadás

3 1761 06578974 5

Ujvári József

Legújabb alkonyodik

Versek
(1918 - 1920)

BRIEF

PH

4279

A Pantheon
Nemzeti Intézet Részvénytársaság
kiadása

Homaromir Jones

KISS JÓZSEF
ESTELEDIK,
ALKONYODIK

Ezen műből a rendes kiadáson kívül
ötven műnyomó papíron nyomtatott disz-
példány kerül forgalomba a szerző
sajátkezű aláírásával.

431.
KISS JÓZSEF 1843-19

ESTELEDIK, ALKONYODIK

Ex acribus maffordis

*magyarai jelenni, de a Sándor
druozát a históriában
nem.*

Kiss József

BUDAPEST 1920
A PANTHEON IRODALMI INTÉZET R.-T.
KIADÁSA

ESTELEDIK,
ALKONYODIK

Ajánlom könyvemet
Három kicsi unokámnak

ÉVIKÉNEK (négy éves)
MANCIKÁNAK (három éves)
SÁRIKÁNAK (két éves)

A NAGYAPA.

FOHÁSZ

Nem maradt egyebe,

Csak a délibábja

S kietlen éjszakába'

Egy-két pásztortüze,

Egyéb semmise.

De megmaradt hite

Egy boldogabb jövőbe,

Lehet, ábrándból szöve,

És megmaradt az isten,

Magyarok istene !

Hozzád fohászkodunk
Kinos vaksötétben,
Amikor szenvedünk
Bűnhődve, de vétlen,
Hamuba és porba
Összetiporva . . .
Ki ülsz felhőtrónod
Örök magasában,
Félelmes magányban,
Magyarok istene !

Ne segíts bennünket,
Az ellent se pártold,
Mi sem vádaskodunk,
Ó de te se vádolj.
Csak régi erőnkől
Egy atómol kérünk,
Hogy hiába ne omlott

Légyen a mi vérünk,
Ki ülsz felhőtrónod
Örök magasában,
Magyarok istene!

RÁM SZAKADT ...

Rám szakadt a vénség árnya,
Kettéfört a lelkem szárnya,
Nem repülök már, csak imbolygok,
Pokoli nehéz terheket hordok.

Biziam benned, ó uram Isten,
Te megingattál a hitemben,
A vétkes te, az áldozat én,
Se ifjuság már, se hit, se remény,

Alkottál Cherub-szárnyalással
S felcseréltél valaki mással,
Valaki mással, ki nem én vagyok ;
A te büneid, Uram, szörnyü nagyok.

Te megcsaltál rutul, galádul,
Az én lelkem nem oktalan vádol ;
Igértél örök ifjuságot,
S mi lett belőlem, im, magad látod.

Megbolygatott fészek, összetört rom,
Most gyönyörködhetsz alkotásodon.
Adni, elvenni zsarnokok trükkje,
Istenből visszacsinálni a rögbe.

Nem kértem tőled évek miriádját,
Csak napokat, mik egymást felvállják.

A napok eljöttek, de mit értem vele?
Lyukas mogyoró volt mindig a fele.

Nézzed e kócot, haj volt valaha,
E szemeket, hajdan szinte babona,
Nézd e lábakat, merő szájalom,
Mire valók, már magam sem tudom.

De a lelkemért, mit nagy kegyed adott,
Hálát rebegek, míg élek és vagyok,
S fizetek folyton imádsággal, dallal,
Olykor harsányan, olykor suttogón halkkal.

Egyetlen kincsem ez a gazdag lélek,
Kopásától percig sem félek,
Valami belőle csak megmarad.
Hallgasd meg, uram, imádságomat.

HOLDSÜTÉS BEN

N oldsütésben láttalak téged,
Te fényes, szép mesealak,
És soha senki úgy látni nem fog,
Amint én téged látalak.

Illatos volt az az éjjel
És nagyobbak a csillagok ;
Egy csillag lehullt lelkem közepébe
És most is, most is ott ragyog.

Odasimultam karcsu termetedhez
S magamba szivtam édes illatát ;
Azóta hidegen hagy engem
Minden illat és minden virág.

CSABA VEZÉR

Önnyü neked, Csaba vezér,

A tejuton jární,

Hej, de nehéz a magyarnak

A jöttödre várni.

Igértétek, hogy eljötlök,

Ha majd ül az óra,

Betoppantok és iff lesztek

Első kakasszóra.

Parancsold hát nyeregbe mind
Néped daliáit,
Egy vert nemzet, lört, legázolt
Kapu alatt vár itt.
Vezértelen, tanácstalan,
Légy te a vezérünk,
Hős apádra, Attilára,
Könyörögve kérünk.

Ne hagyd cserbe ezt a drága,
Nemes magyarságot,
Mely már annyi vést és vihart,
Török-tatárt látott.
Könnyü neked, Csaba vezér,
A tejuton járni,
Hej, de nehéz a magyarnak
A jöttödre várni.

PETŐFI

Arról a bölcsőről, amelyben rengették,
A kis barázdáról, ahol eltemették,
A nagy égzengésről, mely szavára támadt,
Amely felgyújtotta négy sarkán a házat,
Bujdosók gyászáról, szép asszony fátyláról
Szóljon ez az ének.
Ha te ma feljönnél csak egy árva szóra,
S látnád, mennyi ellen gyült fel itt azóta,

Látnád talpig gyászban te árva hazádat,
Melyet még ellenid is siratnak, szánnak,
Odadólnél az asztal sarkára,
Kisírnád magad, hol senki ne lássa,
Hazátlan Petőfi.

Kérvél magadnak új sírhelyet mélyen
E sivár csillag kellő közepében,
De békét a lelked ott sem találna,
Te ezerszer árva
Hazátlan Petőfi!

VIZIÓ

Mert pilláimra nem jön álom,
Álmodom
A hosszú éber éjszakákon.

Harang nem szól, de cseng untalan
Fülembe
Egy hang, melynek zenéje van.

Hol közelebbről, hol meg távol,
Mintha jönne
Egyenest a másvilágról.

Vagy mintha szólna halottas ének
S véletlen ép engem temetnének.

CHARON

Lemorzsolom valahogy, valahogy,
Mi még hátra, azt a rövid pár napot,
Aztán nem bánom, obulusszal várom,
Jöhet értem Charon.

Találkoztunk mi már egyszer régen
Zajongó vad Balaton vizében,
Sötétedett, úgy volt, mint egy álom,
S intett felém Charon.

BABILON VIZEIN

Babilon vizein

Ülünk, sirdogálunk

Mi árva hazánkon.

Babilon vizein.

Reánk tört az ellen,

Végig tiport rajtunk,

Porig lealázva

Ülünk talpig gyászba,

Babilon vizein.

Bűneink teljében
Ért utól a végzet,
Orcáink szégyenpir
Maró tűzében égnek,
De már nincs kimélet.

Fogunk vicsorítva
Türjük az alázást,
Bólintunk igennel
Minden parancsára,
Remegve hallgatunk
Gunyoló szavára —
Babilon vizein.

Kisemmiztek bennünk
A népek sorából,
De a lelkünk senkit
Nem okol, nem vádol,

Egyedül vak gőgünk,
Mely határt nem ismer.
És hiszékenységünk
Átöröklött átka.

Tépjed meg köntösöd
Szegélyét, ó Magyar !
Hints hamut fejedre,
Mint Jób cselekedte,
Mikor egyre-másra
Hirnökök jövének :
„Forgószél csapott le
Házad négy sarkára,
Romba döntve, zuzva.“
És ismét hirnökök :
„Vad hordák beförtek
S fiaid, leányid
Mind kardélre hányták.“

Babilon vizein
Ülünk, sirdogálunk :
Lesz-e feltámadás ?
Lesz-e ébredés még ?
Kalászba szökken-é
Uj vetésünk szála ?
Lenéz-e még Isten
A magyar hazára ?

SÁRIKA MÁSODIK
SZÜLETÉSNAPJÁRA

z a kis lány rózsabimbó,
Megér annyit, mint egy hintó,
Csim-csám-csalavér,
Még annál is többet ér.

Ki akarja? én eladom,
Hogyha tetszik két garason,
Csim-csám-csalavér,
Még annál is többet ér.

Ez a csöppség a mi lányunk,
Gratulálunk! gratulálunk!
Csim-csám-csalavér,
Hogyha megnő, sokat ér.

Majd egy goróf jön el érte,
Az boruljon földig térdre,
De még úgy sem adjuk ám,
Egy princnek is csak talán.

Ez a csöppség a mi lányunk,
Gratulálunk! gratulálunk!
Csim-csám-csalavér —
Egy világnál többet ér.

TÜNDÉRJÁRÁS

Szerette a fáncot harmatos fűben,
Holdvilágos este,
Ringott a lelke örökös derűben
S szépségben a teste.
A fiunak ő volt
Az egyellen vágya.
A lány hesegette :
Maradhass, maradhass,
Holdvilágos este —
Az Isten meglátja.

A fiu sóhajtott: kezem-lábam kösd meg,
Kösd szorosán guzsba,
Csókodat lesni én akkor se szünök meg,
Ha bevág a husba.
És a lány sóhajtott,
Kipirulva, vágyva:
Maradhass, maradhass,
Ne állj örök lesbe
Holdvilágos este —
Az Isten meglátja.

Megcsillan a harmat, éppen frissen esve,
Holdvilágos este
Találkozik két ajk, egymást nem keresve,
De egymásnak esve —
Tündérvjárás.
Egyik a másiknak

Halkan odasugja :
„Ilyenkor az Isten
Szemeit behunyja“.

VISSZAPILLANTÁS

Az életből én oly keveset loptam,
A gyönyör körül csak úgy ácsorogtam,
S most jön, kemény marokkal jön a jeges
[bóra
S megállit egy szóra.

Te bölcsnek balga, te álmok vitéze,
Elmult az élet s alig vetted észre,
Mikor még fogad volt, nem volt kenyér —
Most az egész mit ér!

Tekints a távol, messze kék hegyekre,
A te iljuságod ott van eltemetve,
Bár nem tudtad, de ott volt számodra a bér —
Most már mit ér!

Álmodtál nyájas, csöndes alkonyatról,
De az Isten haragja im közbeszól,
Amerre szemed ellát, mind csupa vér —
Az élet mit ér!

Akár mélység,
Akár hegyek ;
Akár pokol,
Akár Mennyegek ;
Akár szállók,
Akár esem, —
Mindegy nekem.

SZENTIVÁNÉJI TÜZEK . . .

Szentivánéji tüzek kísértenek,
Szentjánosbogártól kélik a berek,
Régi kísértet
Mind sorra felébred.

Szőghajak, barnák csapkodják homlokom
És csókokat érzek, vagy csak gondolom?
Csalás? Igézet?
Végzet? Mit tudom!

Jön asszonyok, lányok szédítő soka,
És szemembe vágják : ó te ostoba !
Meg nem becsülted
A percet soha !

Pedig érték csak egy van : a pillanat,
Ha meglagadod, ő is meglagad,
Ragadd meg, különben egy élelen át
Ülheted nyomát.

A MALOM

Pille, pille, kecskeszakáll,

Molnárlegény farigcsálta,

Im itt a malomkereke jár,

De a legényt keresem hiába.

Elment — mint minden — nyomtalan,

Gyermekemlék, oly messze van.

Ó Rima völgye, hullámszó pástok,

Elszorul szívem, ha rád gondolok,

Piruló hajnal, szorgos kaszások,
Lehet, hogy átélt, lehet, csak álmodott,
Rima völgye, hol egykor bolyongtam,
Ott élek most is a te varázsodban.

A hajam ősz, a lelkem fáradt,
A kora vénség rámszakadt,
Ó ifjuságom hol talállak?
Sehol a messze ég alatt.
Csak egyszer látnálak, még egyszer,
A régi friss gyermekszemekkel,
Azután fogjátok be a szemem,
Több látnivalóm úgy sincs már nekem.

BÜCSÜ A BALATONTÓL

Dízek meséje, te zengő csoda!
Megyek, Balaton, mert a nyár oda.

Hínak a dohos falak odaát,
Nincs maradásom, nincsen itt tovább.

Barnára festé arcom a napod —
Sok drága, édes órát itt hagyok,

Tarka kalandok emlékezetét,
Viharok lázát s dalok lágy neszét.

Egy darab ifjuságot, mely oda,
És vissza nem tér többé már soha.

De keresni foglak magányos éjeken
S újra megtalál a képzeletem.

VEREBEK

Csip-csup verebek,
Hatan vannak gyerekek,
Anyjuk a hetedik.

Apa flintát hord,
Anyja terhet cipel
Faluról-falura —
Ó, mert kenyérre kell!

Csip-csup verebek,
Hatán vannak gyerekek,
Anyjuk a hetedik.

Hat csámcsogó száj,
Hat korgó gyomor —
De sohse kopogtat
Be náluk a nyomor.

Csip-csup verebek,
Hatán vannak gyerekek,
Anyjuk a hetedik.

Estére kél és
Másnap hajnalig
Terhet hord, csempész,
És alig hogy jóllakik.

Csip-csup verebek,
Hatan vannak gyerekek,
Anyjuk a hetedik.

Szeme mint a nyíl,
Messzire lecsap,
A kutyáktól nem fél,
De a finánc harap.

Csip-csup verebek,
Hatan vannak gyerekek,
Anyjuk a hetedik.

Bejár három falut
És három temetőt,
Adj, Istenem, neki
Továbbra is erőt!

Csip-csup verebek,
Hatan vannak gyerekek,
Anyjuk a hetedik.

LESZÁMOLÁS

kikről én írok szerelmi dalokat,
Már rég pihennek nyirkos hant alatt,
Temetve, feledve,
Gáncsot többé senkinek se vetve.

Citeraszóval kikről szólok, zengek,
Mindannyian már régesrég elmentek,
Elmenve, feledve,
Élők sorából régen kisemmizve.

És mégis mintha közelebb állnának
E szívhez, melynek verése már bágyadt,
Akik elballagtak,
Mint kik ma is még dalomra hallgatnak.

SÓHAJ

Itt fogok meghalni, itt fogok elmulni,
E bánat-ország kellő közepén,
Könny, tudom, nem sok fog értem hullni,
De a könnyet, a könnyet mit bánom én!
Mikor fenkölt érzéssel érzem,
Hogy az én istenem engemet szeret,
És utam pocsolyán, nádon és éren
Egyenest a csillagok közé vezet.

Itt fogok meghalni, itt fogok elmulni
És feltámadni is itten fogok,
Ha megszűnik a fürgeteg tombolni, dulni
És minden gyilok immár elkopott.
Ha kisüt a nap újra enyhén, lágyan,
És elülnek majd mind a viharok
És egyesülnek egy forró imában
Aki csak van, mind a magyarok.

Itt fogok meghalni, itt fogok elmulni
És feltámadni is itten fogok,
Ha a gyűlölet magába fog futni
És újra kizöldülnek a romok.
Megérem-é vagy hamarább elszólít
Ellenséges, zordon végzetem,
Amely most innen kiakolbólít
S hazátlan földönfutóvá teszen?

HÓ A HEGYEK ORMÁN...

Hó a hegyek ormán és hó lenn a
völgyben —
Fehéredünk mi is, ugy-e, drága hölgyem?

Almafa virága, a nap forró délben,
Az is mind fehér volt, csakhogy nagyon régen.

S fehér lesz az álom — én fehér virágom —
Mikor már tul leszünk minden hazugságon.

A FESTÉK ALATT

is oláh falun a tudományt mértem

Polomáron, kommenciós bérben,

Mit isten adott:

Egy hétre hat napot.

És jöttek a fáták vasárnap este,

Pirosítóval dusan kifestve,

Délcegen, helykén, szagosan,

Olykor csak egy, olykor sokan.

A soknál az egy mindig többet ére,
„Eljössz-e újra vasárnap estére?”
Kis oláh falu, áldalak,
Volt néha sziv is a festék alatt.

NYOMOR

Szurtos, szük oduban

Két hitvány vackon

Hogy fér el hat gyerek,

Egy férfi, egy asszony?

Három hál apával,

Három hál anyával,

Apá is, anyá is,

Hál negyedmagával.

Apával a fiuk,
Anyával a lányok
Összegabalyodva
A kezük, a lábok.

A sirban is sötét
És szük, akárcsak itt,
De ott legalább külön —
Külön hál mindenik.

SUHOG AZ ESŐ ...

Suhog az eső halkán, lágyan,

Én meglessem a puha ágyban ;

Várom a hajnalt, ébredni jó,

Az éj nem alvásra való.

Régi emlékek gyönyöre izgat,

Uj gyönyörökkel már alig biztat,

De hangja oly édes, olyan sima :

Én is voltam valaha

Szép asszonynak kocsisa.

A lángért, ma már csak holt pernye,
Búval, bánattal keverve,
Odaadnék üdvöt, álmot,
Tulvilági boldogságot,
Mindent, ami embert éltet,
Mert csak az, csak az az élet,
Hó nyári élet lobogó dala.
Én is voltam valaha
Szép asszonynak kocsisa.

Egy dal maradt csupán belőle,
Mely hátra néz és nem előre,
Egy dal, mely csupa bú és bánat,
Mely azt susogja : várnak, várnak
Amott túlhan a határon,
Hol késő a szánom-bánom.
Én is voltam valaha
Szép asszonynak kocsisa.

NE ÜZZETEK EL...

Ne üzzetek el e szent koporsótól,
Hisz aki benn nyugszik, nekem is anyám,
Lemondtam önként minden földi jóról,
De az anyámhoz jussom van talán.
Ne ordítsátok folyton a fülembre :
Te idegen, keress magadnak más odút,
A sir számomra itt van kiszemelve,
Siromhoz erre, itt vezet az út.

Ne halljam folyton e bőszi riadalmat,
Az oktalan vád őrült zsvajját,
Egykor tapsoltatok, mit zengtem, a dalnak
S lantom másnak ma sem engedem át.
Nekem is úgy hazám ez, mint linéktek
És tartom a just hozzá holtomig,
Mig újra magyarul nem zengnek a végek
És lantomon az utolsó hur el nem kopik.

LINALOM

Sokszor azt hiszem, szállok, szállok,
Sokszor azt, hogy az élet megállott.
A remete nem él remetében,
Mint ahogy én napjaim leélem.

Menekülnék, de sehol semmi rés,
A hang csupán buta tülkölés;
Amit szemem lát: szürke unalom,
Életnek hívják, de én tagadom.

Fekszem, fekszem ravatalos ágyon,
Egyébre, jobbra már én nem is vágyom.
Csak ingerkedni jó néha ihlet,
De belőle jó nem sikerülhet.

Ami szép volt, az oly nagyon messze,
Messzebb, semhogy szemét rám meressze,
Ami jó volt, ize most fanyar:
Béna ideg már semmit sem akar.

És ez már így lesz, így lesz mindhalálig,
Mig a meleg vér rideg faggyá válik.
S az álom se bizgat, hej pedig
Boldog csak az, aki álmodik.

Sokszor azt hiszem: meghaltam régen,
S a lelkem mintha visszajárna épen.

Mintha itt hagylam volna, itt
És most keresném azt a valamit.

Nincs mit keresnem, nincsen mit találnom,
Ébren már csak egy tart — a kíváncsiságom:
Milyen lesz a végső pillanat,
Amely majd innen egykor elragad.

VALLOMÁSOK

Szeretek ülni vig baráti körben,
Pohár mellett a késő éjszakán,
Mikor kedvüktől az éj visszadöbben
És hajnal támad már az est nyomán.
Duhaj nótákból andalgóba zökken,
Majd újra szaporázza a cigány,
S előkerülnek mind a régi nóták,
Mikor a füstös még nem ismert kótát.

Szeretek andalogni mély magányban,
Visszaálmódni régi képeket,
Miket uton-utfélen találtam
S találnom gyönyör volt és élvezet.
Hiszek halálban és feltámadásban,
Mindkettőhöz egy ösvény vezet,
Ha hazugság is, mégis jó és drága
A lélek titkon sejtve nőtt virága.

Szeretek hinni egy messze jövőben,
Bár tudom, csal a távol, a messzeség;
De ha ábrándok hó karjába dőltem,
A röpke pillanat nekem elég.
Tudom, hogy jó és zimankós időben
Egyképpen ólálkodik már a vég.
De öncsalás és vigasz sincsen távol
S jelentkezik lassan önmagától.

NÉPDAL

Kiviritott a pünkösdi rózsa,
Ungon, berken sir a magyar nóta,
Magyar nóta ne sirdogálj,
A bujdosó haza talál,
Csak élet van, nincsen halál,
Kiviritott a pünkösdi rózsa.

Koca cigány, te csak huzzad,
A hegedüd kiméletlen nyuzzad,
Ha cincog is, isten neki!
Bánatunkat feledtetí,
Koca cigány, te csak huzzad, huzzad.

Volt idő már szebb is, jobb is ennél,
Mire jó, hogy mindig keseregnél?
Hozzad rendbe kaszád, kapád,
Ahogy tanított az apád,
Szebb időkben, jobb időkben ennél.

Ha felgyüröd lobogós ingujjad,
Veled senki ma sem huzhat ujjat.
Hozzad rendbe kaszád, kapád,
Csülökre csak, nem az apád!
Gyürd fel, gyürd fel, lobogó ingujjad!

ROMANELLI

Romanelli, hősök ivadéka,

Élő oszlop jóság mezején.

Im egy ország — határtalan gléda:

Téged dicsóít gazdag és szegény.

Minden szem az arcodat kémli

És minden ajk sohajlja neved,

Igazi hős, talpig hős és férfi

Romanelli, az Isten veled!

Ugy állsz előttünk, mint a Phárosz
Viharcsapkodta szilaj tengeren,
Sohse felejt el Téged ez a város,
Mig benne szépség és erő terem.

Testvérnépnek vagytok beirva,
Jobb részünk legjava fele,
Égykor a nép Garibaldinak hívta,
Most Romanelli a neve.

Kísérjen ég pályádon továbbra,
És gondolj ránk, ha szived elszorul,
Mi, akit szivünk magába zára,
Kincsként őrizzük örök birtokul.

MERLIN

Márlam Brocéliánd szövevényes árnyit,
A ködök világát, a vadon éjjelét,
Hol Merlin alussza ezeréves álmit
S kék tüzek bolyongnak a lápon szerteszét.
Halloítottam Vivianne kacagását bugni,
Az ősz bárd fülébe édes szókat sugni,
S éreztem, mint simul vas mellére lágyan,
Hófehér szakálla ezüst hullámában.

Nyögött az éjszaka, mint lázban a gyermek,
Gonosz igézettel kif gonosz szem vert meg,
Csupa rezgés minden, csupa delej-áram.
Egy nagy szivdobogás a nagy éjszakában.
Hófehér karjait nyaka köré fonta,
S térdei közé ékelte a térdit,
Édes erőszakkal, enyelgve, bomolva —
És Merlin érezte közeledni végét . . .

JÓ ÉJSZAKÁT!

Sok apró-cseprő jeltől megérezem,
Hogy nemsokára eljönnek értem
Ha sárgul a lomb, ha zörög a haraszt,
Mi vének értjük azt.

Sok jóbarátom van már odaát,
Nem is tudom, mit késem még tovább.
S itt egyre fogynek — haj már alig látok
Egy-két jó barátot.

A leghosszabb élet is csak arasznyi,
Még ráérsz vetni, de már nem aratni.
Fecséreltem, míg sütött a nap,
Most leshetem a halvány árnyakat.

Jó éjszakát tinéktek, kikkel mentem,
Egy sejtés izgat, hogy már megérkeztem.
Ki birja, marja. Én nem birom tovább,
Ég veletek fiuk, jó éjszakát!

1920 jul. 12.

TARTALOM:

Fohász 7	Bucusu a Balatontól ... 40
Rám szakadt 10	Verebek 42
Holdsütésben 13	Leszámolás 46
Csaba vezér 15	Sóhaj 48
Petőfi 17	Hó a hegyek ormán ... 50
Vizió 19	A festék alatt 51
Charon 21	Nyomor 53
Babilon vizein 23	Suhog az eső 55
Sárika második születés- napjára 27	Ne üzzetek el 57
Tündérvjárás 29	Unalom 59
Visszapillantás 32	Vallomások 62
Thanatos 34	Népdal 64
Szentivánéji tüzek ... 36	Romanelli 66
A malom 38	Merlin 68
	Jó éjszakát 70

Brief
PH
0014279

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

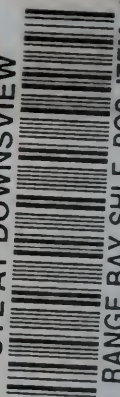

BRIEF

PH

0014279

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 09 04 03 09 004 2

